

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/295/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2212222189
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Barcajová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2212222189.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Barcajovej a členiek senátu JUDr. Evy Behranovej a JUDr. Zlatice Javorovej v právnej veci žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., Michalská 18, Bratislava, IČO: 36 854 140, v konaní zastúpený advokátom Mgr. Miroslav Rybánsky, Bratislava, Grösslingova 10, proti žalovanému: J. L., nar.XX.XX.XXXX, bytom G. R., P. XXXX/X, o zaplatenie sumy 1.337,46 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 9C/10/2013-49 zo dňa 16. apríla 2013 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania p o t v r d z u j e.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 694,43 eura spolu s úrokom vo výške 21,40 % ročne zo sumy 331,94 eura od 14.11.2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 331,94 eura od 14.11.2012 do zaplatenia a sumu 160,81 eura spolu s úrokom vo výške 25% ročne zo sumy 160,81 eura od 01.10.2012 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd žalobu čo do sumy 429,11 eura z titulu úrokov z omeškania, čo do sumy 53,11 eura z titulu poplatkov spolu s úrokom z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 53,11 eura od 14.11.2012 do zaplatenia, ako aj čo do úrokov z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 362,49 eura od 14.11.2012 do zaplatenia zamietol. Žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal. Súd prvého stupňa mal za preukázané, že medzi účastníkmi konania došlo k uzatvoreniu dvoch zmlúv, jednou je zmluva o povolenom prečerpaní zo dňa 29.04.2003 a druhou zmluvou je zmluva o bežnom účte., Na základe zmluvy o povolenom prečerpaní žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky formou kontokorentného úveru do výšky úverového limitu v sume 331,94 eura (10.000 Sk), v napojení na druhú zmluvu o bežnom účte, na základe ktorej žalobca žalovanému zriadil a viedol bežný účet. Súd ďalej mal za preukázané, že žalovaný na bežnom účte ku dňu 30.09.2012 mal nepovolený debetný zostatok vo výške 160,81 eura, ktorú sumu žalobca zúročil debetnou úrokovou sadzbou vo výške 25 % p.a. Žalovaný na kontokorentnom úvere prečerpal limit vo výške 331,94 eura, a preto si žalobca uplatnil v zmysle zmluvy o povolenom prečerpaní vyčíslené úroky vo výške 362,49 eura, úroky z omeškania vo výške 429,11 eura a poplatky vo výške 53,11 eura, zmluvný úrok vo výške 21,40 % ročne zo sumy 331,94 eura od 14.11.2012 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 331,94 eura od 14.11.2012 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 362,49 eura od 14.11.2012 do zaplatenia. Súd prvého stupňa po preskúmaní zmluvy o kontokorentnom úvere dospel k záveru, že táto má všetky náležitosti, ktoré podľa ust. § 4 ods. 2 a 3 zák. o spotrebiteľskom úvere má mať, aby mohla byť považovaná za úver s poplatkami a úrokmi. V zmluve však absentuje údaj o poplatkoch. Uvedená zmluva neobsahuje konkrétnu výšku, spôsob a rozsah výpočtu poplatkov

a vzhľadom na to, že súd nemal riadne vyšpecifikovaný spôsob výpočtu poplatkov, žalobu čo do sumy 53,11 eura z titulu poplatkov spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 53,11 eura od 14.11.2012 do zaplataenia a to aj s poukazom na ust. § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom do 30.06.2006 ako nedôvodnú zamietol. Súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol aj v časti vyčíslených úrokov z omeškania vo výške 429,11 eura, nakoľko spôsob ich výpočtu je neurčitý a nezrozumiteľný a žalobca súdu nešpecifikoval spôsob ich výpočtu, pričom z výpisu z účtu na č.l. 36 je zrejmé, že pri ich vyčíslení bola použitá aj úroková sadzba (15%) v rozpore s ustanoveniami nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Súd žalobu zamietol aj v časti úrokov z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 362,49 eura (vyčíslený úrok) od 14.11.2012 do zaplataenia, nakoľko úroky tvoria príslušenstvo pohľadávky a podľa názoru súdu za omeškaneie so zaplataením príslušenstva pohľadávky nevznikol žalobcovi nárok na úroky z omeškania. Ohľadom nároku zo zmluvy o bežnom účte súd prvého stupňa vyhovel žalobe žalobcu v celom rozsahu. O trovách konania vzhľadom na pomer úspechu a neúspechu žalobcu a žalovaného rozhodol podľa § 142 ods. 2 OSP tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Žalovaného nezaviazal na zaplataenie súdneho poplatku vzhľadom na to, že je ako spotrebiteľ, fyzická osoba, oslobodený zo zákona v zmysle § 4 ods. 2 písm. za/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a v neskoršom platnom znení.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to v časti, v ktorej súd jeho žalobu zamietol. Žiadal o zmenu napadnutého rozhodnutia tak, že odvolací súd jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie. Ohľadom nepriznania vyčísleného úroku z omeškania uviedol, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobca v zmysle výzvy prvostupňového súdu predložil podaním zo dňa 18.02.2013 podrobnú špecifikáciu dlžnej sumy, z ktorej je zrejmý spôsob úročenia dlžnej sumy spolu s rozpísaním uplatnených poplatkov. Na evidovanie nesplatennej časti úveru, neuhradených úrokov, úrokov z omeškania a poplatkov používa žalobca systém evidencie úverov auditovaný Národnou bankou Slovenska. Ak súdu prvého stupňa neboli informácie o aktuálnej výške pohľadávky zrejmé z priložených dôkazov, mohol žalobcu vyzvať na ich objasnenie. Žalobca najprv úročil splátky, zo zaplataením ktorých bol žalovaný v omeškanií úrokom z omeškania 15 % ročne tak, ako to bolo dohodnuté v úverovej zmluve. Následne po zmene právnej úpravy (§ 369 Obchodného zákonníka v znení účinnom od 15.1.2009) bolo možné v prípade záväzkov vzniknutých zo spotrebiteľských zmlúv úroky z omeškania dohodnúť najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva, žalobca začal odporcom nesplatenú sumu úročiť úrokom s omeškania v súlade so zákonnou úpravou, a to najprv vo výške 9% ročne a následne 8,75% ročne. Mal teda za to, že súd prvého stupňa mu mal priznať úroky z omeškania v sume 343,21 eura, ktoré pozostávajú zo sumy 220,55 eura, t.j. suma vyčíslených úrokov z omeškania za obdobie od 1.3. 2009 a sumu 121,66 eura suma z úrokov z omeškania do dňa 28.2. 2009. Ohľadom nepriznania sumy poplatkov vo výške 53,11 eura opätovne zdôraznil, že v súlade s výzvou súdu špecifikoval, z čoho pozostávajú tieto poplatky - poplatok za upomienku, poplatok za výzvu číslo jedna a dva a poslednú výzvu. Žalobca predložil súdu aj sadzobník poplatkov platný v čase účtovania poplatkov, ktorý účtovanie bolo medzi navrhovateľom a odporcom platne dohodnuté v článku 4 zmluvy o kontokorentnom úvere. Ohľadom nepriznania úroku z omeškania z riadnych úrokov žalobca uviedol, že vzhľadom k povahe úverovej zmluvy ako povinnej odplatnej zmluvy, pri ktorej sú úroky z úveru jej povinnou náležitosťou, predstavujúcou cenu poskytnutého plnenia, nemožno pochybovať o tom, že úroky vzniknuté zo sumy poskytnutých finančných prostriedkov, sú peňažným záväzkom, z ktorého je žalovaný s poukazom na ustanovenie § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka povinný platiť úroky z omeškania. Vzhľadom na uvedené skutočnosti mal žalobca za to, že v konaní mal byť 100% úspešný a preto mu mala byť priznaná náhrada trov konania v plnej výške. K nezaviazaniu žalovaného na zaplataenie súdneho poplatku uviedol, že súd prvého stupňa v tejto otázke vec nesprávne právne posúdil, pretože ustanovenie § 4 ods. 2 písm. za) zákona o súdnych poplatkoch sa nemôže aplikovať na prípady náhrady trov konania, ktoré upravujú ustanovenia § 142 a nasl. OSP. Súčasťou trov konania je aj súdny poplatok, ktorý je v prípade priznania náhrady trov konania povinný uhradiť účastník, ktorý nemal vo veci úspech a zákon neuvádza žiadne výnimky pre spotrebiteľov.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 OSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 OSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 OSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému bol

tento opravný prostriedok prípustný, preskúmal vec podľa ust. § 212 ods. 1 a 2 OSP, posúdil a prejednal v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné v zmysle § 219 ods. 1 OSP potvrdiť. Senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov 3:0, t.j. jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia z. č. 757/2004 Z. z.).

Predmetom konania na súde prvého stupňa bolo zaplatenie sumy 1.337,46 eura s príslušenstvom, ktorá pozostávala z nepovoleného debetného zostatku vo výške 160,81 eura, z výšky úveru 331,94 eura, vyčísleného úroku 362,49 eura, vyčísleného úroku z omeškania vo výške 429,11 eura a poplatkov vo výške 53,11 eura. Súd prvého stupňa priznal žalobcovi sumu 694,43 eura (suma úveru a úroku z úveru) a sumu 160,81 eura (suma nepovoleného debetného zostatku) s príslušnými úrokmi a úrokmi z omeškania, vo zvyšku žalobu zamietol. Vzhľadom na žalobcom podané odvolanie len proti zamietajúcej časti, predmetom odvolacieho konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 429,11 eura titulom úrokov z omeškania a 53,11 eura titulom poplatkov spolu s príslušným úrokom z omeškania.

V predmetnej veci nie je sporné, že vzťah medzi účastníkmi konania je vzťahom spotrebiteľským, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Nakoľko základom vzťahu medzi účastníkmi konania sú dve obchodnoprávne zmluvy - zmluva o bežnom účte a zmluva o úvere, ktoré sú v zmysle § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka tzv. absolútnymi obchodmi, na predmetný vzťah je nevyhnutné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka.

S účinnosťou od 1. mája 2014 bolo do zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa zákonom 102/2014 Z.z. zavedené ustanovenie § 5b, podľa ktorého orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Odvolací súd postupujúc v súlade s § 213 ods. 2 OSP vyzval účastníkov konania, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ustanovenia § 5b zákona 250/2007 Z.z. v spojení s § 391 a 397 Obchodného zákonníka.

Žalobca na výzvu súdu uviedol, že návrh na vydanie platobného rozkazu voči žalovanému podal dňa 30.11.2012 a odvolanie dňa 13.05.2013, teda ešte pred 01.05.2014, t.j. pred účinnosťou vyššie spomínanej novely, preto zastáva názor, že odvolací súd by mal prihliadnuť na premlčanie nároku výlučne na námietku premlčania vznesenú zo strany žalovaného.

Žalovaný sa v stanovenej lehote na výzvu súdu nevyjadril.

Predmetným ustanovením § 5b zákona 250/2007 Z.z. bola súdu zakotvená povinnosť v konaniach, v ktorých je uplatnený nárok zo spotrebiteľskej zmluvy voči spotrebiteľovi, prihliadať na premlčanie nároku ex offo - z úradnej povinnosti.

Ide o výnimku z ustanovenia § 100 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, resp. § 388 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka.

V spotrebiteľských veciach aj bez toho, aby sa spotrebiteľ dovoľal premlčania voči nemu uplatneného nároku, má súd povinnosť skúmať, či nárok nie je premlčaný a ak dospeje k záveru, že premlčaný je, musí na túto skutočnosť prihliadnuť a žalobcovi nárok nepriznať. Nakoľko právna úprava § 100 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, resp. § 388 ods. 1 Obchodného zákonníka (prihliadania súdu na premlčanie nároku) je vo svojej podstate procesnoprávnou normou (aj keď je uvedená v hmotnoprávnom predpise) a k § 5b zákona 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa zákonodarca neprijal

žiadne prechodné ustanovenie, je potrebné od 1. mája 2014 vo všetkých konaniach týkajúcich sa nárokov voči spotrebiteľom ex offio prihliadať na námietku premlčania.

Podľa § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

Podľa § 397 Obchodného zákonníka ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

V predmetnej veci je nesporné, že žalobca zosplatnil záväzok voči žalovanému ku dňu 31.03.2006, čo nepochybne vyplýva z podania adresovaného žalovanému zo dňa 03.04.2006 - Oznámenie o zosplatnení úveru. Vzhľadom na túto skutočnosť premlčacia doba začala plynúť dňa 01.04.2006. V zmysle § 391 ods. 1 a § 397 Obchodného zákonníka, nárok žalobcu sa premlčal dňa 02.04.2011. Žalobu však žalobca podal na súd až dňa 06.12.2012, teda po uplynutí premlčacej doby. Predmetný nárok uplatnený žalobcom je teda premlčaný, na čo súd vzhľadom na vyššie uvedené dôvody musí prihliadať z úradnej povinnosti a preto nárok žalobcovi nemožno priznať.

Avšak s poukazom na skutočnosť, že predmetom odvolacieho konania vzhľadom na podanie odvolania len žalobcom v zamietajúcej časti, je len zamietajúca časť rozsudku súdu prvého stupňa, odvolaciemu súdu nezostalo iné, ako rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1 OSP potvrdiť, aj keď z iných právnych dôvodov.

Odvolací súd je vo všeobecnosti viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, teda rozsah preskúmavacieho práva (aj povinnosti) odvolacieho súdu je určený rozsahom odvolania, ktorým sa rozumejú napadnuté výroky rozhodnutia súdu prvého stupňa, a dôvodmi odvolania, ktorými sú námietky proti odôvodneniu napadnutého rozhodnutia v súlade s § 205 a § 205a OSP. Výnimky z tejto zásady taxatívne stanovuje ods. 2 § 212 OSP, teda v týchto prípadoch odvolací súd preskúmava napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu, teda aj tie výroky, ktoré napadnuté neboli.

V danom prípade žalobca vo svojom odvolaní výrok o trovách výslovne nenapadol, uvádza len, že súd mu mal priznať celý nárok a teda aj celú náhradu trov konania. Vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu rozsahom a dôvodmi odvolania, odvolací súd výrok o trovách exekúcie nepreskúmal.

V odvolacom konaní bol fakticky plne úspešný žalovaný, v dôsledku čoho mu v zmysle § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 OSP vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. Vzhľadom k tomu, že si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, odvolací súd mu ich nepriznal.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.